

פרשיית השבוע

מגזין להגות והסברה יהודית

פרשת צו

תשפ"ד

גיליון מס'

681

על השולחן

הרב אברהם ישראל פרידמן

בני בקפריסין

1.

ליל פורים תשס"ז בשיבת 'מדרגת האדם',
ישיבה לנערים מתמודדים ישראלים, שהייתה
בשעתו בקפריסין. השעה 2:00 לפנות-בוקר.

האורות בבית המדרש כבו, נשארו רק אורות
החרום. החבר'ה שתו קצת, ורקדו הרבה. החל
השקט שלאחר הסערה, אבל השקט מופרע על
ידי בכי חרישי שלפעמים מתפרץ בקול. ליד ארון
הקודש יושבים-שוכבים חמישה-שישה בחורים,
נושאים תפילה לבורא עולם שיעזרם במלחמת
היצר.

ומן הצד מתבונן בהם ראש הישיבה, הגאון
ואיש החינוך רבי אברהם זק שליט"א, ומהרהר
לעצמו: "הנה לך, כל מי שרואה בחורים אלו ביום
-יום, משוכנע לבטח שהם עבריינים גמורים,
שלא אכפת להם מכלום. אך משכנס יין יצא סוד,
נפתח צוהר אל ליבם המנופץ, ומתברר שלא שקט
שם. עוד רוחם בוערת, אלפי גחלים מלחשות בה,
תקוות רוחניות כבושות. נשמתם הפצועה
מפרכסת, נפשם יוצאת בדברם, נוהמת כדב
שכול: לא רעב ללחם, לא צמא למים, רצוננו
לעשות רצונך!!!..."

עיניו הטובות של ראש-הישיבה צדו את

2.

נפתלי, יושב קרוב לארון הקודש על כסא אחד,
רגליו פשוטות לפניו על כסא שני, והוא בוכה
וצועק:

"תשרוף לי את היצר הרע! אני לא יכול. אני
רוצה להיות יהודי. אני רוצה ללמוד. אני רוצה
להתפלל. למה עשית אותי היפראקטיבי?..."

וראש-הישיבה מנסה לנחמו: "נפתלי, דע לך
שהתקדמת הרבה בס"ד. כל הגדול מחברו יצרו
גדול ממנו. המעט שאתה עושה חשוב אצל
הקב"ה הרבה מאד".

ונפתלי בשלו, מקשה-מפריך: "אז למה אבא
שלי אומר שאני גוי?..."

למה באמת?

שאלה למחשבה...

**... עיניו הטובות של ראש
הישיבה צדו את נפתלי,
יושב קרוב לארון הקודש
על כסא אחד, רגליו
פשוטות לפניו על כסא שני,
והוא בוכה וצועק: "תשרוף
לי את היצר הרע! אני לא
יכול. אני רוצה להיות יהודי!"**

הסיפור המופלא הזה סיפר השבוע ידידי
המחנך הדגול והוותיק הרה"ג רבי יחיאל פליסקין
שליט"א - לא נגענו - הולם בדיוק את פרשת
תרומת-הדשן המופיעה בפרשתנו.

עבודת סילוק האפר מן המזבח, עבודה זו
'נחותה' כביכול - מלמד הרבי מטולנא שליט"א -
צירה שתיעשה בדחילו. עבודה זו גם צריכה כהן
ובגדי-כהונה.

בימינו שאין לנו לא כהן ולא מקדש, עבודה זו
מתורגמת לעבודת הקדושה של הוצאת יקר
מזולל. חיזוק הנחשלים באידישקייט בתורה
ויראה. ובלשונו הלבבית של הרבי שליט"א:
"לרדת לאנשים אשר נפלו לתוך הרפש ונכשלו
ואינם מסוגלים לנצח את יצרם, ולנסות לתמוך
בהם באהבה, ימין מקרבת, ולהעלותם
חזרה" ('המה ינחמוני').

פרשת צו, הסמוכה לחג הפורים, יפה היא
נדרשת למען דעת כי כל התחפושות שנראות
"אפר" - קודש הם.

בימי הפורים אנו מגלים כמה ה"פסולת",
כביכול, היא קודש-קדשים. אנחנו שומעים את
הבכיות והזעקות העצומות, הגדולות והמרות.
הנה נער בוכה, קָמָה.

הביטו בהם בלבן-העיניים ותגלו כי אין יהודי
רע; יש יהודי צמא.

פשוט צמא.

הפנקסו של החנך

דילמות הינוכיות אקטואליות

דָּרֶךְ אֲמוּנָה

בְּחִרְתִּי

מהלך-החיים של מרן רב חיים קנייבסקי זצוק"ל יכול לסלול דרך ישרה לחיינו << במלאות שנתיים להסתלקות

א. י. פ.

לכל יהודי היה רב חיים משלו.

יהודי של מצוק עלה לבית ברחוב רשב"ם 23 וקיבל תשובה אחת, קצרה וחזתכת, בת שתי מילים - אך מעודדת ומנחמת יותר מאלפי מילים.

אצל אחר, רב חיים זה הסנדק שלו (או של בנו - או של שניהם) ב'ברית' ב'לדרמן' (או בימים שנדד למקומות אחרים עם נהג).

אצל בן-ישיבה, 'צורבא מרבנן', רב חיים שלו זה גדול-הדור שהשיב לו על מכתב תשובה קצרצרה ששימחה אותו כל-כך בעצם נוכחותה.

אצל אברך בר-אוריין, יהודי של מסכת שביעית ב'עיון', למד את רב חיים שלו זה הספר המופלא 'דרך אמונה' (אולי במהדורת מכון 'שיח אמונה') איתה פסע בסוגיה לאורו הגדול של 'באור ההלכה' שבספר.

ובלב הדברים עמדה התחושה: כל מי ששהה במחיצתו - כמוני - הרגיש מין חמימות שעוטפת אותך. תחושה של בן שעומד ליד אבא. הרגשת - גם בלי אומר ודברים - את האהבה שלו כלפיך.

כשם ששבעים פנים לתורה - כך שבעים פנים היו לו לשר התורה.

אבל רב חיים שלי הוא בכלל מהלך-חיים.

מעל הכל כשאנחנו מנסים לתפוס את המהלך של אבינו רוענו, ה'אורים ותומים' של כל יהודי, בשכלנו הדל נוכל להפיק לקח אחד פשוט. ונקדים באנקדוטה נאה.

כמו רבבות אלפי ישראל, היה פעם יהודי

שנקש על דלתו של אביהן של ישראל ותינה את מועקתו. רב חיים הציע לו להוציא את הפאות בחוץ, כפי שדרש אביו מרן הסטייפלער זצוק"ל.

"אני לא יכול לעשות את זה. אני מתיבייש. אף-אחד מסביבי לא הולך ככה".

תלמודא

מושג תלמודי אחד

הכוס המלאה..

בשבוע שעבר עברנו מפסח לפורים, ועתה שוב-נשובה לחג פסח שדורשין בהלכותיו בימים אלו.

"מה תועלת יש לתינוקות ביין?!", תוהה רבי יהודה (גמרא פסחים קח, ב) והילךך הוא נוקט כי הילדים אינם חייבים במצוות ד' כוסות בליל-הסדר. במאירי, את ביאורו לא הבאנו במאמרנו הקודם, הסביר, כי רבי יהודה סבור שבהיות ולילדים היין אינו מסב שמחה כל ועיקר ממילא אין הם יכולים באמצעותו להיות ערניים כדי להשתתף בסיפור יציאת-מצרים וכי רק דרך קליות ואגוזים ניתן להותירם ערניים כדי שישאלו וישתתפו במצווה. נכחנו אפוא לדעת, כי ילדים אינם שמחים ביין.

אלא שלכאורה במידה וישתו מיץ ענבים - יבוא מזור למכתנו: הלא אם ננקוט כי יוצאים בכך ידי-חובת ארבעה כוסות בליל הסדר, אם ישתו מיץ זה בוודאי ערב עליהם, ותועלת יש להם בזה! (ובאמת מצאתי בספרו של הגר"ז גרוסמן שליט"א - רבה של אלעד, שנקט כי ישנה מצוות 'חינוך' בד' כוסות, וראיתי במקום אחר, לא זוכר היכן, שהסיק כהבנתו ולפי זה גם לרבי יהודה, במיץ ענבים שפיר ניתן לקיים המצווה).

אולם השבוע עלתה בהגיוני מחשבה: אף אם נניח שעיקר קיום מצוות ד' כוסות היא ביין ולא במיץ-ענבים ודומיו, הנה הרי רבינא לימדנו לקמן (פסחים קט, ב) כי "ד' כוסות דרך חירות, אך כל אחד ואחד מצווה בפני-עצמה הוא". ואם נבין דברים כפשוטם (ראה רש"ש על-אתר) הרי שאמנם המצווה של ד' כוסות היא מצווה עם מניין, אך מכל-מקום כל כוס הינה מצווה נפרדת! ומעתה נשאל: מדוע רבי יהודה לא יכול לסבור כי גם קטנים יכולים לקיים מצווה זו באמצעות כוס אחת, שבכך יקיימו מצווה אחת מלאה, וזו כן תהיה להם "דרך חירות"! (ואין זה עניין, לכאורה, לנדון הנודע באחרונים לגבי קיום מצווה ב'חצי שיעור' - ראה שו"ת ברית יעקב סימן ד' ועוד - שהרי בפשטות הגמרא נראה כי כל כוס הינה מצווה שלמה בפני-עצמה!). אך כל זאת כמובן בהנחה שרבי יהודה גם סבור כרבינא.

ואף לפי הבנת רבינו דוד כי רבי יהודה מתכוון לטעון כי אין מצוות חינוך במצווה שאינה כתיקונה, הרי כך כתיקונה, הן מבחינה שכוס אחת כן מתקבלת אצל הקטנים בצורה של חירותיות, והן מבחינה שכוס אחת מצווה שלמה כתיקונה.

ואפשר ליישב בפשטות: א. שלקטנים אולי גם כוס אחת לא מתקבלת אצלם בדרך חירות ושמחה. ב. שגם לרבינא בוודאי שעדיפה מצוות ד' כוסות, שכך נתקנה המצווה, אף שלכאורה כל כוס מוגדרת כמצווה בפני-עצמה. והבן.

רב חיים לא הבין את התשובה. הוא אף גיחך למשמע אוזניו. "במקום" - הפטיר - "שאתה תוציא את הפאות בחוץ - וכולם ילמדו ממך - אתה משאיר אותם מאחורי האוזניים ולומד מהם...".

רב חיים לא היה איש שגרס את ה'מה יאמר' החברתי. הוא סלל לעצמו דרך-לימוד וגם סדר-לימוד תובעני שלא מוכר כמעט היום. סביר להניח שהעולם היה קורא לרבנו "שר התורה" גם אם היה מוותר על מכילתא דרשב"י או על 'מסכת כותים'. אבל שר התורה הוביל את עצמו לדרך של לימוד ועבודת ה' אישית משלו ולאורה הלך כל חייו. בלי להסתכל ימינה ושמאלה. כך כשקרא לאנשי-עסקים מכובדים לגדל זָקָן; כך כשהעיר לחברי-כנסת על חולצה קצרה; כך שדרש להוריד שעון מהיד כשרבים נוהגים כן ללבוש; וכך כשהורה חד-משמעית לפתוח את מוסדות-הלימוד בשיא ימי הקורונה המבעיתים, הוראה שהכתה הדים והייתה לשיחת-היום בארץ כולה.

את המהלך הזה בוודאי אפשר ללמוד ממרן זצוק"ל.

הרי לקבל על-עצמנו ללמוד 8 דפים ביום זה יכול להיות רעיון מעניין אבל נכראה פחות פרקטי ופחות ישים. כי מי שמתפס גבוה-מידי גם מתרסק מהר-מידי. אפשר כן לקבל את ההבנה שאנחנו צריכים ליצור לעצמנו דפוס-חיים מרומם משלנו. עבודת ה' אישית שמתאימה לנו, עם המון התבוננות על ייעודנו האישי בעולם. "לך לך" - אל ייעודך, בלשון הרה"ק הנתיבות שלום מסלונים זיע"א. ובדרכנו שלנו - לנסוק עד שמי-שמיים.

ימי 'בין הזמנים' הינם דוגמא נהדרת. מי שהחיים שלו נקבעים לפי אמות-מידה חברתיות - זוהי האינפוזיה שלו - אז הוא רואה את ה'כולם' לומד שעתיים בימי פגרה אלו, הוא נוהג אחרים ומרגיש לגמרי 'מסודר'. אין לו עצמיות משלו. אין לו עולם פנימי שמוביל אותו. הוא מובל בידי החברה הסובבת.

הדוגמא שלי למשל על עבודת ה' אישית זה הגה"צ רבי שמעון גלאי שליט"א. למי שידוע, ה'עלינו לשבח' שלו אורך דקות ארוכות בשל קבלה אישית שקיבל פעם לאחר נס. הוא אומר תפילה זו - שאצל רבים אחרים היא בעיקר 'תפילת הדרך' - באיטיות, בכוונה ובמורא גדול.

גם אם העולם ימשיך לנהוג אחרת, ה'עלינו לשבח' של הרב גלאי ימשיך להיות ייחודי, רוטט שכזה. כי כך הוא החליט. כי הוא יצר עבודת ה' אישית משלו שאיננה תלויה באף גורם בעולם.

(מתוך הקדמה לקובץ 'דרך חיים' - ממשנתו החינוכית)

החיים שאחרי המוות

היא ניצלה מהטבח בבוקר שמחת תורה,
אבל הטראומה הקשה לא אפשרה לה
לשמח בחיים שניתנו לה במתנה. עד
שהגיע הטלפון....

נועם מנקט היא תושבת ראשון לציון, שבשמחת תורה היתה בקיבוץ רעים וחוותה שם טלטלה איומה. את הצלקות הנפשיות של מה שעבר עליה היא סוחבת עד היום.

ואם הסיפור היה נגמר בכך, מסתבר שלא היינו נפגשים אתה לראיון. כמוה, לצערנו הרב, יש עוד מאות ואלפים. מסתבר שלסיפור שלה יש טוויסט הזוי. בלתי ייאמן. כזה שרק בורא עולם יכול לייצר. כשהיא מדברת, הכאב עדיין נשמע בקולה. לא ביום אחד נרפאים מחוויה איומה. אבל מה שקרה אחר כך ייצר סביבה מעגלים של אור ותקווה, ועל כך חשוב לה לספר.

"על אף שקשה לי לפתוח הכל מחדש, אני מרגישה שליחות להעלות את המודעות. לכן אני מדברת ומתראיינת", היא פותחת בראיון לגב' רינה זילבר - מגזין 'קטיפה' מבית 'יתד נאמן'. מכאן, נועם מתחילה לשחזר. אני משתדלת לשמוע אותה באופן רציף. לא לקטוע את המונולוג. הוא שורף ובווער ומדמם, ואני שם כדי לספוג אותו בשתיקה.

"בשש וחצי מתחילות האזעקות. בתחילה אנחנו בטוחים שאלה כמה רקטות וזהו, נגמר. אבל באיזשהו שלב שתי חברות ואני מבינות שהמצב מסוכן, ושחייבים לברוח.

אנחנו בכלל לא מעלות על קצה דמיונו מצב שבו מחבלים חודרים למרחב הישראלי. אנחנו פוחדות מהרקטות ורוצות לצאת משטח האש. יחד עם זה יש לנו חשש מבריחה תחת אש. מרגישות שכל בחירה לכאן ולכאן תהיה מסוכנת והרת גורל.

עוד אנחנו מתלבטות, לא מודעות לכך שהאזור כבר מאוגף, מגיע שוטר ומכריז שיש לברוח. אנחנו מחכות קצת, ואז מקבלות החלטה לקום ולברוח.

יוצאות ביחד שלושתנו, ואז צועקים לנו מכרים: 'אל תעלו לכיוון צפון!'. אנחנו שומעות יריות, ומשהו מגודל האירוע הולך מתחיל להיתפס בקצה הבנתנו. אנחנו פונות בהיסטריה לכיוון היציאה הדרומית, אבל קשה להיחלץ משם, היות שאנשים רבים צובאים על היציאה. פה בעצם נופלת עלינו ההבנה שיש חדירת מחבלים אל תוך המתחם. מה עושים??? מה עושים??? החרדה מטריפה אותנו, חוסר האונים גדול.

אנחנו מנסות שוב לברוח דרך כיוון צפון ושוב דרך הדרום. בשלב מסוים אנחנו מעמיסות על עצמנו חפצים נחוצים ורצות ביחד לכיוון שטח חקלאי פתוח. ברקע אנחנו שומעות יריות."

***

"בשלב הזה תופס אותי הלם. אני לא מצליחה לזוז. תקועה במקום. חברות שלי דוחפות אותי לנוע קדימה. אם לא הן - לא יודעת איפה הייתי עכשיו.

מתחיל מסע של ריצה מטורפת - מנוחה קצרצרה - ושוב ריצה מטורפת. אנחנו רצות ורצות ורצות, בלי לחשוב, בלי להסתכל לאחור, כי הבטה לאחור מפחידה מדי, אין לנו מושג מה רואים שם.

כעת אנחנו רואות את הצלפים מתמקמים בגבעות מסביב, ואנחנו מגיעות למדרון תלול וגולשות בו. להערכתנו, אנחנו בערך שלוש מאות איש שגולשים במורד המדרון בעת ובעונה אחת. אנחנו מגיעות לכביש על הדרך, רואות מראות קשים, עדיין לא מפנימות את גודל האירוע, אבל פועלות באופן אינסטינקטיבי ומחליטות לפנות לשדה בצד הדרך.

בשדה הזה אמנם בטוח יותר, אבל הריצה בלתי אפשרית. זהו שדה חרוש, ואנחנו כושלות כל רגע בתלמים החפורים. אנחנו בעצם רצות מעלה-מטה, מעלה-מטה. החום בחוף נורא. ארבעים מעלות חום. אנחנו מבינות שאי אפשר להמשיך לרוץ עם כל הציוד, ולאט אנחנו משילות מעצמנו עוד ועוד חפצים. יש עלי בקבוקי מים, אבל גם מהם אני מתפטרת.

אנחנו מקפידות לרוץ לכיוון השמש. לפי החשבון שלנו, זהו הכיוון המנוגד לעזה. רק זה חסר לנו, לרוץ הישר לגבול הפרוץ. בתחילה אנחנו רצות בתוך המון אדם, וככל שהזמן עובר אנחנו מרגישות שפחות ופחות אנשים רצים אתנו. אחד הרצים אף מקבל התקף אסטמה.

אחת שקרובה אתי מטפטפת לי מילות עידוד ונחמה. היא אומרת 'אני מרגישה שאת תצאי מזה. תמשיכי לרוץ'. רק בזכות הכוח שנתנה לי הצלחתי לשרוד את המסע הבלתי אפשרי הזה. אנשים נופלים בצד הדרך, הרצון הפנימי קורא לי לעצור לעזור, אבל אני מבינה שתחילה עלי להציל את חיי שלי ואני ממשיכה לרוץ מתוך כאב לב עצום."

"אני נותנת ידיים לחברות שלי וממשיכה לרוץ, מסתכלת לצדדים ורואה איך כולם רצים בבהלה איומה, ובלב שלי אני אומרת 'זה לא היום האחרון שלי. אני צעירה. יש לי עוד הרבה מה להספיק בחיים'.

אנחנו ממשיכים לרוץ, ומרגישים שהיריות כעת רחוקות יותר. כעת אנחנו במטעי פומלות, ובחום הנורא, יש מי שמנסה לשאוב מהפומלות קצת נוזל מרוה. הפומלות עדיין לא הבשילו, ואין כמעט נוזלים בתוכן. אחרים שותים מים משלוליות עכורות שנותרו עוד מהגשם של סוכות. אני לא מסוגלת לשתות מהמים האלה. יש להם ריח נורא. בכל אופן אני מרטיבה את הפנים עם המים, להתרענן איכשהו.

ארבע שעות נמשכת הריצה. בשתיים-עשרה מראה לנו המפה שאנחנו בקרבת מושב פטיש. עוד קצת אנחנו רצות, אנחנו במרחק שבעה קילומטרים מהמושב, ואז מתקרבים אלינו אנשים צדיקים! היו אלו תושבי פטיש היקרים שיצאו אל הכביש הראשי במטרה לאסוף כמה שיותר נמלטים אל המושב שלהם פנימה. הם מעמיסים שמונה אנשים, שלושה עשר אנשים. ואפילו שלושים! כל זה במהירות עצומה כדי להתרחק כמה שיותר מהר משטח הסכנה. בינינו יש ניצולים מעולפים ופצועים.

<<< המשך בעמוד הבא

לתשומת-ליבכם!

מהדורת הדפוס מודפסת בכמות
מוגבלת מאוד ברחבי הארץ. ניתן לקבל
את הגיליון ללא תמורה - בשליחת
דוא"ל לכתובת:
abyisrael@gmail.com

מלווה הלכה

אקטואליה מזווית יהודית

החיים שאחרי המוות

(המשך מעמוד 3)

אישית שמתעניינת בי, נותנת לי הרבה ביטחון בתהליך ועוזרת להתמודד עם כל שאלה או בעיה שצצה. אני מרגישה מוגנת ועטופה. מאוד נרגשת לקחת חלק בתהליך הזה.

מגיע היום הגדול. יום התרומה.

אני מגיעה ביחד עם המלווה מטעם 'עזר מציון', מתקבלת בשמחה גדולה בבית החולים, והפרוצדורה מתחילה. אני מתחברת למכונה להפרדת מח עצם. מחברים אלי מחט עם משאבה ביד הראשונה שממנה נשאב הדם, ומחט ביד השנייה שאליה מוחזר הדם לאחר הפרדת מח העצם. התהליך נמשך קצת יותר מארבע שעות שבמהלכן אני חווה קצת סחרחורת, סוג של אי נוחות, אבל לא מעבר לזה. מתנדבת של 'עזר מציון' משקה ומאכילה אותי מכיוון שהידיים שלי 'תפוסות'. זה היה מאוד מרגש ומשמעותי!

פתאום התגלה לי צד אחר של העולם. פגשתי אנשים טובים. ועולם שלם של ריפוי ותיקון. אני מבינה שיש אור וטוב בעולם. אני מרגישה משמעותית. יש לי דרך להותיר חותם! פתאום אני מבינה שהטוב יכול לבוא ממני, שאני לא צריכה לשבת ולחכות לו. (מתוך מגזין 'קטיפה', מבית 'יתד נאמן', פרשת ויקהל תשפ"ד)

כשאנחנו מגיעים ליישוב הם מחכים לנו עם אוכל, מים, מקלחות ובגדים נקיים.

ככל שעובר הזמן אנחנו מבינות את גודל האירוע. וכמה ניסים חווינו. איזה נס שלא ברחנו לבארי הסמוך, או לסופה או לניר עוז. הנס מתברר כגדול עלינו בכמה מידות. הרבה מכפי שידענו כשהיינו במנוסה. שוב תופס אותי ההלם."

***

"אני לא מצליחה להגיב לתשואלים של אנשים מימיני ומשמאלי. כשהיינו בבריחה הפחד הכי גדול שיכולתי לחשוב עליו תוך כדי ירי הרקטות והאזעקות היה מה יהיה כשתיפול עלינו רקטה. עכשיו אנחנו נכנסים לממ"ד בפטיש, מסתגרים שם, מפחדים לצאת מהחדר ועדיין מרגישים לא מוגנים.

מגיע הלילה. אנחנו חוזרים הביתה ואני מתקשה לחזור לאיזון שלי. אני רואה את המקלחת, את המיטה הנקייה, ומרגישה שזה לא מגיע לי. זה לא פייר. יותר מדי הרוגים אני מכירה. שומעת על החטופים. הגורל שלי יכול היה להיות בדיוק כמו שלהם. אני מרגישה עייפות. וחוסר משמעות. החיים נראים לי קשים. הרוע כמעט נוגע בי. המחשבות המדכאות אופפות אותי. אני לא רואה אור וטוב בעולם."

***

"ואז, ארבעה ימים אחרי שמחת תורה, אני מקבלת טלפון מעמותת 'עזר מציון'.

'נמצאת מתאימה לתרומת מח עצם!' הם מודיעים לי.

זה תופס אותי בהפתעה מוחלטת.

לפני כמה שנים נתתי דגימה למאגר מח עצם של 'עזר מציון'. לא הקדשתי לזה הרבה מחשבה. נתתי דגימת דם והמשכתי הלאה בחיים. לפני סוכות התקשרו מ'עזר מציון' ואמרו שלא בטוח, אבל ייתכן מאוד שנמצאתי מתאימה לתרומה. עוד לפני סוכות התחלתי בבדיקות התאמה. אמרו אז שייקח זמן עד שיגיעו תוצאות בבדיקת ההתאמה, ושזה יארך בין חודש לשלושה חודשים.

פתאום, בתזמון הכי מדהים שיש, מודיעים לי שאני יכולה לתרום! זה היה מרגש בעיתוי הזה, כי הרגשתי שיש פה מסר משמיים שיש תכלית להכלל, לא סתם ניצלתי, יש לחיים שלי משמעות! היה בזה ממד ענק של ריפוי והחלמה.

הם היו רגישים לחלוטין, ואמרו גם שיבינו אם אחליט שלא לתרום. אבל אי-אפשר להגיד לא לכוז פנייה בעת הזאת!

מועד התרומה נקבע לשבועיים אחרי אירועי שמחת-תורה. וככה, ארבעה ימים לפני המועד שנקבע לתרומה, אני מתחילה תהליך של זריקות שמטרתן להגביר את נוכחות תאי מח העצם בדמי. אני מקבלת שתי זריקות ביום. הזריקה לא כואבת בכלל, אבל אני מרגישה קצת חלשה וקצת כאבי גב במקום שבו מיוצרים תאי מח העצם.

בכל הזמן הזה מלוות אותי פרמדיקות מטעם 'עזר מציון'. הן מגיעות אליי הביתה. מצמידות לי מלווה

הופיע!

מרבית הסיפורים אותנטיים מבלי לראשית

אברהם ישראל פרידמן

קיבוץ ניסופים

קיבוץ נל סיפורים ומטלגים ישרים אישים מטלגים מפרעות תשפ"ד

מחיר השקה: **35 ₪ בלבד!**

מחזור מוגבל! לא ניתן להשיג בחנויות הספרים כלל אלא רק בנקודות המכירה

הפצה בלעדית: מכון "בלבבי": פלא' 0504116867 דוא"ר: A0504116867@gmail.com